SLADKÝ ŽIVOT

Lorraine Hallová

Muž, který přišel z moře

HARLEQUIN

Lorraine Hallová

MUŽ, KTERÝ PŘIŠEL Z MOŘE

Překlad

Čestmír Jonáš

Milá čtenářko,

uvažoval jsem o jednom archetypu, který je docela často používán autorkami našich příběhů. Mužům-hrdinům je dovoleno všechno (například před tím, než potkají tu „pravou“, střídat partnerky na jednu noc jako ponožky), ženám je toho povoleno málo, skoro nic.

A docela mě pobavilo, jak nádherně tenhle problém vypíchli už staří Římané – pardon, dokonce už před nimi Řekové. V Odysseji, *tom slavném bestselleru z doby bronzové, Homér popisuje, jak k nymfě Kalypsó (což je mimochodem také bohyně) přichází posel bohů s požadavkem, aby propustila Odyssea, kterého si tam drží už sedm roků, protože se jí to s ním zkrátka líbí. A nymfa si hořce stěžuje. Že když se bohům-mužům zalíbí nějaká smrtelnice (zvlášť Zeus tím byl pověstný), prostě si s ní užívají. A ostatním bohům je po tom houby. Ale když se bohyně rozhodne si stejně tak užívat se smrtelníkem, hned je oheň… na Olympu. A bohyni nezbude než „sklapnout kufry“. Protože hodnotou ženy je nevinnost a cudnost.*

Nevím jak Vám, ale mně to přijde docela pokrytecké. A o to radši mám ty hrdinky, které si dokáží stát za svým a v tom světě jenom pro muže si své místo najít!

Téma se objevuje hned v několika příbězích, které Vám tenhle měsíc přináším, nebudu ale zastírat, že k napsání těchto řádků mě přivedlo jméno hlavního hrdiny příběhu Pro svobodu cokoliv – *Ares (což byl řecký bůh) – a jeho vyvolené Odessy (jejíž jméno určitě ne náhodou připomíná Odysseu).*

A když jsem už připomněl Odysseu, mám takovou perličku: Setkání Elsebet s Danilem na pláži v povídce Muž, který přišel z moře *je prakticky úplně stejné jako setkání Odyssea s princeznou Nausikáaou (fakt se to tak skloňuje!) na pobřeží ostrova Fajáků. Což mně umožňuje parafrázovat text jedné slavné české písně: Čtěte Homéra, tam to všechno je!*

S láskou
Váš Harlequin

Lorraine Hallová

MUŽ, KTERÝ PŘIŠEL Z MOŘE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Forbidden Princess He Craves

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2024

Překlad:
Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Lorraine Hall
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
CZ: harpercollins.cz | **FB:** @harpercollinscesko | **IG:** @harpercollinscz

ISBN: 978-83-291-3249-7 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-3250-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-3251-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Princezna Elsebet Thoreová si vždy uvědomovala svoje postavení i roli v životě. Byla pěšák, jehož její otec, panovník Mathavu, využíval, aby zabránil pohlcení jejich malé země sousedními říšemi. Proto také bydlela v ústraní na otcově soukromém ostrově v Severním moři. Otec byl přesvědčený, že ji tak chrání.

Elsebet nikdy úplně nepochopila, před čím ji vlastně chce chránit, ale vzhledem k tomu, že doma ji více či méně držel pod zámkem, zažívala na ostrově alespoň trošku pocitu svobody. Nepočetný personál jí byl oddaný a vnímala ho spíše jako členy rodiny než poddané či zaměstnance. Protože byl ostrov tak izolovaný a díky skalnatým útesům a nehostinnému pobřeží téměř nepřístupný, měla tu více volnosti, než kolik kdy zažila v královském paláci.

Mohla si zdřímnout v knihovně, pomáhat s domácími pracemi, aby se cítila užitečná, a někdy, pokud se jí zachtělo, si dokonce uvařit vlastní jídlo. Nic z toho by si v otcově zámku nemohla dovolit. Vždy by tam měla v patách doprovod a otec by jí nikdy nedovolil dělat nic, co by se podle protokolu mohlo považovat za nedůstojné princezny.

Mohla se tu bez doprovodu dokonce i procházet po plážích tak, jak to dělala právě onoho větrného, bouřlivého rána.

Jako dospívající rebelce jí sice chvilku trvalo, než výhody pobytu na ostrově ocenila, o to více si jich ale

dnes vážila. Bez ohledu na to, kolik svobody zde našla, si ale ve svých dvaadvaceti uvědomovala i to, že celé dospívání prožila v místech, kde jí jedinou společnost dělali tři lidé daleko starší než ona, a její otec, když ji tu a tam přijel navštívit.

Cítila se tak osamělá a často se nudila. Když se vydala na obvyklou ranní procházku po malé zátoce s písčitou pláží, aby nasbírala mušle, z nichž pak vyráběla dekorační koláže k zavěšení na stěnu, zahleděla se na moře a posté zatoužila po něčem docela jiném, než zatím poznala.

Už jako dítě se otci snažila popsat svůj neklid. Věděla, že mu na ní záleží. Bez sebemenší nadsázky se dalo tvrdit, že ji po většinu jejího dětství až nevkusně rozmazloval. Čím ale byla starší a čím více se podobala své zesnulé matce, tím více jí dával najevo nesouhlas s jejími touhami. Čím více žadonila nebo plakala, tím jistější si byl svým rozhodnutím odstěhovat ji na ostrov, kde měla vyčkat na dohodnutí státního sňatku, který by prospěl jejich království.

Poslední dobou se mu už ani nesnažila dávat nesouhlas najevo. Zdálo se, že je přesvědčený, že jen co jí vybere vhodného manžela, bude příliš zaneprázdněná zakládáním rodiny, než aby od života žádala něco dalšího. Možná by tomu ráda uvěřila i ona. I když připouštěla, že manžel a děti by ji zbavili pocitu osamělosti, manželství z rozumu se jí zdálo podobně omezující jako její současný život.

Bez ohledu na svoje pocity byla ale odhodlaná splnit povinnost vůči království. Její matka zemřela při porodu, když se snažila dát králi syna, který by se po něm ujal vlády. Její otec pak už nikdy nenašel odvahu znovu se oženit a zplodit další dědice.

Po královnině smrti tak zůstal s dcerou, s níž si vlastně ani nevěděl rady. V dospívání začala být citově nestálá a výbušná. Myšlenka oddělit ji od dvora mu tak připadala rozumná.

Elsebet dostala svůj ostrov. Žila tu s vědomím, že jednoho dne dostojí povinnosti vůči rodovému jménu i zemi. Rozhodně odmítala připustit, aby otec platil za oddanost její matce, kterou si ani nepamatovala, tím, že by jeho dcera nebyla přesně taková, jakou ji potřebuje.

Teprve jako dospělá porozuměla jeho způsobu uvažování. Kdyby začala toužit po jiném životě, cítila by to jako selhání a zradu. I tak by ale byla raději, kdyby mezi její královské povinnosti nepatřilo čekání na sňatek s nějakým zcela cizím mužem, kterého jí otec ještě ani nevybral. Při jeho volbě byla navíc rozhodující politika a mocenské postavení, ne její city.

„Moc ses opájela pohádkami, Elsebet," napomínal ji, když byla ještě dost naivní na to, aby se mu svěřovala se svými touhami. „Láska stojí v cestě povinnosti a přináší tolik bolesti, že za to ani nestojí."

Věděla, že z něj mluví vlastní zkušenost. Pokud ale byl i její život předurčený k plnění povinností, nevěděla, proč by nemohla hledat alespoň špetku radosti tam, kde to jen trochu jde.

S povzdechem kopla do kamínku na oblázkové pláži. Moře dnes bylo rozbouřené, vítr studený. Zahleděla se na hrad postavený tak, aby mohl celá staletí odolávat právě takovému počasí. Jeho věkovité hradby a věže zabíraly většinu pevniny. Otec tvrdil, že by ji mělo naplňovat pýchou, že se součástí jeho historie stala i ona. Snažila se vžít do otcova způsobu uvažování a někdy, když hrad odolal obzvláště prudké bouři, se jí to i dařilo. Byla hrdá na to, že pochází z dlouhé linie Thoreů, kteří dovedli v těchto drsných končinách přežít a vést svůj lid.

Dnes v sobě ale onen pocit hrdosti nedovedla najít. V jejím nitru vládl jen nejasný neklid, který se jí nedařilo potlačit ani s vynaložením všech sil. Přála si, aby mohla být někde za oceánem, rozbouřeným a dramatickým, nebo aby mohla jako on útočit na hradby, které ji tu vězní.

Zamračila se a obrátila k moři, k vzdutým vlnám a šedé, rozhněvané obloze. Tu a tam snila o tom, co se asi skrývá za nebezpečným, skalnatým hrdlem zátoky. Bylo tam moře klidné? Nabídl by se jí pohled na další ostrovy, nebo jen na nekonečnou vodní pláň?

I když by výprava na otevřené moře znamenala téměř jistou smrt, někdy si přála být dost statečná, aby dovedla vykročit do neznáma. Dnes ale byla statečná jen natolik, aby vystoupala na útes, kde byla mimo dosah vln, a rozhlédla se po nějakých předmětech vyplavených na břeh, které by mohla sebrat a proměnit v umění. Byla to její jediná kratochvíle na ostrově, jenž obvykle působil dramaticky a ponuře. Často si představovala, odkud asi pochází ta či ona troska. Byly jako poslové ze světa za hranicemi jejího malého vesmíru.

Po několika dalších krocích zaslechla jakýsi podivný zvuk. Nebylo to obvyklé vytí větru či narážení vln na útes, spíše jakési… čvachtání, které se zdálo svědčit o tom, že se v mokrém písku něco pohybuje. I když usoudila, že ji uprostřed osamělého rána jen šálí sluch, přece jen vykročila směrem, odkud se zdál zvuk přicházet. Za velkým balvanem objevila několik podivných trosek. Pár kousků dřeva, zkroucených úlomků lesklého kovu, cár látky…

Teprve když se k ní přiblížila, uvědomila si, že látka nejsou jen cáry, ale mužské oblečení, v němž je i jeho majitel. Byl to muž s velkou, svalnatou postavou schoulenou do beztvaré hromádky. Jeho šaty byly roztrhané, hlava i paže zakrvácené.

Pohnul se.

Zprvu překvapeně uskočila, pak se ale rychle vrátila. Nevěděla, jak se muž dostal na pláž, kam se nikdo nikdy neodvážil připlout po moři. Když se k němu přibližovala, napadlo ji, že by možná měla být opatrnější, bylo ale zřejmé, že je zraněný.

Klekla si vedle něj a ucítila, jak jí do šatů prosakuje chlad z vlhkého písku. Opatrně natáhla ruku a dotkla

se tváře, která sice nebyla zakrvácená, zato ale studená jako led. „Haló? Probuďte se."

Temné řasy se zachvěly a v příští vteřině ji upoutal pohled téměř černých očí, které se setkaly s jejími. Spatřila v nich bolest a zmatek, muž ale dýchal, tedy i žil.

Srdce jí bušilo v hrudi, i tak se na něj ale usmála. „No tak, no tak. Našla jsem vás," prohlásila chlácholivě. „Postarám se o vás."

Danil Laurentius nebyl nejdůvěryhodnějším gardistou jen proto, že byl nevlastním bratrem Arase, krále Gintarasu. Jeho důvěru si vysloužil především tím, že byl jednoduše nejlepší. Bez váhání by položil život za bratra i za zemi, které vládl. Byl silný, nemilosrdný, důvtipný a nikdy se před nikým neocitl v nevýhodě. Nikdy také nezaváhal, protože bratrovi dlužil svůj život.

To vše si vcelku jasně pamatoval, nevěděl ale, jak se dostal na tento břeh, proč ho bolí celé tělo a proč je tak zmatený, zvlášť z pohledu do tmavomodrých očí barvy rozbouřeného oceánu, které na něj právě laskavě hledí bez jediné špetky zloby. Na zlomek vteřiny se mu zazdálo, že se setkal s mořskou pannou, protože si už stačil matně vybavit plavbu na lodi.

Zapátral v paměti po nějakém dalším vodítku. Ano, plavil se na jedné ze svých menších lodí, ale… proč? A kam?

Vylákala tě ta mořská panna na skály? Utopí tě?

Ve zmatku a napůl v bezvědomí si dokonce kladl otázku, zda má vůbec smysl pokoušet se prchat před něčím tak krásným.

Taková myšlenka byla samozřejmě pošetilá. Po několika vteřinách mu už bylo jasné, že nad sebou vidí štíhlou ženu z masa a krve, blondýnku v jednoduchých přepásaných šatech. Dlouhé vlasy měla stažené dozadu, ale několik pramínků se v prudkém větru uvolnilo

a povlávalo jí teď kolem obličeje. Obutá byla do pevných bot, které ji měly chránit před vlhkem a chladem.

Působila křehce, když ale vedle něj klečela na mokrém písku, zdálo se, jako by vůbec necítila jeho chlad. Cosi mu na ní bylo podivně povědomé a vyvolalo v něm bláznivou touhu natáhnout ruku a dotknout se její tváře bičované větrem. Věděl, že by byla teplá, a jemu teď chlad pronikal až do morku kostí.

Zvlnily se jí rty a něco mu pověděla, v hučícím větru jí ale úplně neporozuměl. Všechno v jeho okolí na něj znovu působilo spíše jako sen. Zamrkal a pokusil se z něj probrat.

Možná to je jen halucinace.

Pokusil se promluvit, ale hrdlo mu sevřela prudká bolest. Pokus o sebemenší pohyb v něm spustil novou lavinu utrpení. Usoudil, že jestli je to sen, podobá se spíše noční můře.

„Zůstaňte tady, přivedu pomoc," prohlásila, teď už o něco hlasitěji. Její hlas měl podivný přízvuk. Nemluvila sice jeho jazykem, ale přesto jí rozuměl. Byla mu něčím povědomá, nedovedl si ale vybavit její jméno. Tak či onak, situace, v níž se nacházel, nebyla ani trochu příznivá. Představa, že by tu teď zůstal sám, v něm vyvolávala strach, jemuž nerozuměl.

Býval často sám. Takový byl celý jeho život a tak to měl i nejraději. Mohl se lépe proměnit v neporazitelný stroj, který dovede za každou cenu ochránit bratra. Legenda o něm hovořila jako o divokém a obávaném válečníkovi a námořním veliteli, který si svými činy vysloužil přezdívku Meč. Stejně obávaný byl i oddíl Arasových vojáků, jež po celý svůj dospělý život cvičil. Teď jej ale představa, že by uprostřed vytí větru přišel o jediný paprsek světla, přiměla natáhnout ruku i navzdory bolesti, kterou při tom pocítil.

Než stačila vstát a odejít, uchopil ji za předloktí. Bylo teplé a on… od ní něco potřeboval, i když nevěděl, co by to mělo být.

Při doteku se jí rozšířily zornice, ale neucukla. Naopak, její pohled změkl. Znovu k němu poklekla. „Ach, chudáčku." Sklouzla mu dlaní po čele a zjistila, že jí na ní ulpěla jeho krev. Svraštila obočí. „Sama vás do hradu odnést nesvedu. Musíte mě teď nechat odejít, abych mohla sehnat nějakou pomoc. Slibuju, že to nebude dlouho trvat. Postaráme se o vás."

Věděl, že musel utrpět zranění hlavy, protože jí instinktivně chtěl uvěřit. Rozum mu napovídal, že by neměl důvěřovat ženě, s níž se náhodně potkal na opuštěné pláži jen proto, že je pohledná a má sladký hlas. S námahou se posadil. V hlavě mu pulzovalo a každý nádech ho bolel, jako by polykal oheň. Opřel se o kámen a pomalu vstal. Bojoval při tom se závratí a spotřeboval poslední zbytky sil, které v sobě dovedl nalézt.

„Neměl byste to dělat," pokárala ho.

Nikdy se nenechal od nikoho peskovat, naposledy snad od své babičky, a od té doby už uběhla celá věčnost. Přistoupila k němu a nabídla mu oporu svého křehkého těla. Neodvážil se o ni opřít celou vahou, i tak mu ale teplo jejího těla pomohlo najít rovnováhu. Ucítil, jak mu po čele a pak tváři stéká něco hustého a lepkavého. S plesknutím to dopadlo na špičku boty.

Krev?

„No, takže jste na nohou. Odvedu vás teď do hradu, abyste se trochu zahřál. Nielson se na vás podívá. Je to lékař, takže se ho nemusíte bát. Sešije, co je třeba sešít. Zahřejeme vás, nakrmíme, a pak vymyslíme, jak vás dostat domů. Jste tu sám?"

Otevřel ústa, aby jí řekl, že za celý svůj život nikdy nepotřeboval lékaře. Své šrámy si vždy ošetřoval sám. I pohyb bradou ale bolel a z pošramoceného hrdla mu nevyšla ani jedna hláska.

Nedovedl si vybavit, jestli z Gintarasu vyplul sám. Zahleděl se na moře. Bylo rozzuřené a nepřátelské. *Ano, byl jsi sám… Na té malé lodi, kterou sis před lety*

vlastnoručně postavil. Ale proč by ses s tak malým člunem vydával na tak nebezpečnou plavbu? Místo odpovědi tedy jen přikývl.

„Máte pohmožděné hrdlo," poznamenala. Když ho pak vyzvala, aby šel s ní, působily její něžné oči ustaraně. „Bylo by asi nejlepší, kdybyste se ani nepokoušel mluvit, dokud vás Nielson neprohlédne."

Sevřel rty. Nepřál si, aby ho někdo prohlížel, ale nedovedl protestovat. Byl polonahý, zmrzlý a zraněný. Bez odporu se tedy nechal vést od skal a moře směrem k nějaké budově, v níž teprve po několika krocích rozpoznal majestátní hrad s vysokými, ponurými věžemi. Ve srovnání s palácem jeho bratra nebyl zvlášť velký, zabíral ale téměř celou plochu ostrůvku. Skalnaté pobřeží s jedinou kamenitou pláží bylo nebezpečné pro každého námořníka, který by byl dost hloupý, aby se na ní pokusil vylodit, natož aby se pak pokoušel hrad dobýt.

Teprve teď si začínal pomalu a útržkovitě vzpomínat, jak a proč se tu ocitl.

Jeho pohled se přesunul na ženu, jež mu kráčela po boku. Byla krásná a královsky důstojná i navzdory prostému oblečení. Byla to princezna Elsebet Thoreová, která se měla provdat za jeho bratra.

Její otec zrušil svatební dohodu s Danilovým bratrem, ale vládce Gintarasu se jeho změnou názoru nenechal odradit. Vyslal jej proto na tento bezejmenný ostrov a do hradu chráněného skalnatými útesy a nebezpečným pobřežím s prostým úkolem: unést princeznu a přivést mu ji.

DRUHÁ KAPITOLA

Věděla, že nejedná správně. Měla ho nechat sedět tam, kde byl, a přivést k němu Nielsona. Soudila ale, že když dovede sám chodit, může si to vyložit tak, že jeho zranění nejsou tak vážná, jak se jí zprvu zdálo.

Napadaly ji miliony otázek. Při chůzi z něj kapala krev. Tvář, krk i hruď mu hyzdily velké modřiny a otoky. Něco mu roztrhalo košili. I jeho kalhoty byly roztrhané, ale kupodivu držely pohromadě, ne tak ale boty, které se mu při chůzi doslova rozpadaly na nohou. I z ran na hlavě mu dál tekla krev.

Kráčela vedle něj a snažila se mu být oporou, přestože se zdálo, že o to nestojí. Chtěla vyslovit nesčetně otázek, místo toho ale jen pevně stiskla rty. Chápala, že než ho zasype všetečnými dotazy, potřebuje lékařskou pomoc.

Jak se jmenujete?

Odkud jste?

Jak jste se sem dostal?

Jak člověk získá takové svaly?

Věděla, že není správné všímat si jeho svalů a těla ve chvíli, kdy je v takovém stavu, navzdory modřinám z něj ale necítila utrpení. Naopak, na člověka promrzlého na kost působil vcelku vyrovnaně. Tušila, že je pro něj každý krok utrpením, ani jednou ale nezaváhal a z jeho rtů neuniklo jediné zasténání.

Celou cestu k hradu přitahovala její pozornost jeho nahá hruď. *Jistě jen proto*, zdůvodnila si sama před

sebou, *že mu určitě je zima, ne proto, že by ti učarovaly jeho svaly nebo zhojené jizvy.*

Když došli k branám hradu, zaváhala. Brána byla těžká a Elsebet se bála, že když ho přestane podepírat, zavrávorá nebo upadne. Jen k ní mlčky natáhl ruku. Ustoupila od něj a chopila se kování na bráně dříve, než to stačil udělat sám. Zatáhla za něj a uvedla ho na nádvoří.

„Nielsone?" zavolala. Věděla, že lékař je touto dobou nejspíše v kuchyni.

„Děje se něco, princezno…?" Vyšel jí vstříc. Při pohledu na její doprovod mu překvapením poklesla brada. „Co to…?"

„Ležel na pláži. Potřebuje lékařskou pomoc."

„Win, přineste mi lékařskou brašnu. Ingo? Vezměte sem nějaká prostěradla," zavolal Nielson a přivolal tak na nádvoří celý zbytek personálu.

„Co se děje?" zajímala se Win, když vyběhla z kuchyně. Stejně jako Nielson se i ona při pohledu na nečekaného hosta zarazila. „Ach, můj bože."

„Tu brašnu, Win," zavrčel nesouhlasně Nielson a vykročil k neznámému s přísným, lékařským výrazem ve tváři.

Když ji sem posílal, trval Elsebetin otec na tom, aby byl hlavou hradu muž s organizačním talentem, a právě proto si vybral Nielsona. Býval jeho osobním lékařem a od příchodu na ostrov převzal navíc roli hlavního Elsebetina poradce. Kromě toho se staral i o další drobné úkoly, které udržovaly hrad v chodu a Elsebet v bezpečí a při zdraví.

Ne ale šťastnou.

Rychle tu myšlenku zahnala. Nielson jí zatím nařídil, aby neznámého zavedla do útulného obývacího pokoje, kde v krbu praskal oheň. Inga už odkudsi přiběhla s čistými prostěradly. Nielson jí nařídil, aby je rozložila na pohovku. Přiměli zraněného, aby si na ni lehl. Zatímco mu Elsebet a Win čistily rány, Inga podle Nielsonových pokynů navlékala chirurgickou jehlu.

Elsebet se zatím s pohledem na krev ani zranění příliš často nesetkala, proto Nielsonovi pomáhala s možná trochu morbidním zájmem. Zručně sešil řezné rány na mužově těle. Nad modřinami jen potřásl hlavou a přikázal Win, aby přinesla nějaké léky proti bolesti a trochu ledu.

Když polykal prášky, neznámý se zašklebil, ale jinak přijímal jejich péči se stoickým klidem. Nielson mu zkušenými rukama prohmatal zbytek těla a pátral po dalších zraněních. Muž ani pak nepromluvil a na Nielsonovy otázky odpovídal přikývnutím nebo potřesením hlavy.

„Zašili jsme vám rány a obvázali je," uzavřel nakonec Nielson. „Máte rozsáhlé podlitiny a otok na krku. Doporučoval bych, abyste se několik dní nesnažil mluvit, dokud opuchlina neustoupí. Uděláme, co bude v našich silách, abychom vám zařídili převoz do nemocnice, ale bude to chvíli trvat, protože jsme tu dost… izolovaní."

Muž jen odmítavě potřásl hlavou.

Nielson svraštil obočí. „Budete potřebovat odbornější vyšetření, než jaké vám tu můžu nabídnout já."

Mužovy tmavé oči se odtrhly od Nielsona a setkaly se s Elsebetiným pohledem. Znovu potřásl hlavou. Zjevně ji žádal, aby převoz do nemocnice odmítla za něj.

Elsebet nevěděla, proč pocítila povinnost poslechnout. Obrátila se na Nielsona, který jejím přáním často ustupoval. „Nielsone, jistě se nemusíme starat o nemocnici, když dovedl sám dojít až k hradu."

„Není na vás, abyste o tom rozhodovala," odtušil Nielson rázně.

Věděla ale, jak obejít jeho neústupnost. Zatímco Inga a Win pobíhaly kolem zraněného a přikrývaly ho dekou, odvedla si Nielsona stranou dost daleko, aby nikdo nemohl slyšet jejich rozhovor. „Je při vědomí a chápe, co se kolem něj děje. Potřebuje jen trochu odpočinku," navrhla.

„Můžu ho vyšetřit jen pohmatem. Mohl by mít vnitřní zranění. Je pro něj nebezpečné nechávat ho tady."

Elsebet se podívala na mohutné tělo ležící na gauči. Bylo těžké představit si, že by ho něco mohlo ohrozit. „Myšlenka, že by měl jít do nemocnice, ho podle všeho znepokojuje. Pokud by se jeho stav zhoršil, můžeme se postarat o jeho převoz na pevninu teprve tehdy, až to bude nezbytně nutné."

Nielson se znovu přísně a nesouhlasně zamračil. „To je dost neobvyklé, princezno."

Elsebet přikývla. „Možná ano, ale přišel sem vlastními silami. Nechce do nemocnice. Co kdybychom mu dali pár dní na zotavení a pak se nad tím znovu zamysleli?"

Zamračil se ještě víc. „Král by to neschválil."

„Otec se to nemusí dozvědět."

„Elsebet?!"

Její křestní jméno používal jen tehdy, když s něčím hluboce nesouhlasil. Věděla ale, co by se stalo, kdyby se o neznámém dozvěděl otec. Nielson to ostatně věděl také. Nechtěla se ale lékaře dotknout ani ho odradit, proto zachovala klidný úsměv. „Otec by mi pak už nikdy nedovolil opustit hrad. Zase bych se ocitla pod zámkem, Nielsone. Nechci, aby se opakovalo, co jsem už zažila."

Nielson si hluboce povzdechl. Byl to neklamný příznak, že jí nakonec přece jen ustoupí. I když taková úvaha asi nebyla spravedlivá, v jistém smyslu pro ni byl rodičem více než její vlastní otec, s nímž se v posledních letech setkávala jen párkrát do roka. Nielson ji naopak ošetřoval, když byla nemocná, snídal s ní, doučoval ji matematiku a přírodní vědy a pokračoval i v otcových lekcích o etiketě, odpovědnosti a povinnostech členky královské rodiny. Naučil ji vědecké názvy různých mušlí na pláži a utíral jí slzy, když ji tu a tam přemohl smutek. Milovala ho jako otce a byla si

vcelku jistá, že on ji miluje jako dceru, i když se v tom smyslu nikdy nevyjádřil.

Zářivě se na něj usmála. „Bude to naše tajemství, dokud se nerozhodneme, jak ho dostat zpátky domů. Je to jen ztroskotaný námořník. Nepředstavuje pro nás žádnou hrozbu."

Nielsonův výraz při jejích slovech ztvrdl. „Ten člověk není jen tak někdo."

Ohlédla se přes rameno na muže, který zcela zabral malou pohovku. I pod dekou, kterou jej Win přikryla, působil… nebezpečně. *Ne, to samozřejmě ne*, okřikla se v duchu. *Jen je velmi… velký a silný. A co je na tom špatného?*

„Jen dokud se mu nevrátí hlas, Elsebet," uzavřel debatu Nielson. Ze všech sil se při tom snažil znít přísně. „Pak musí odejít."

Po chvíli šeptání a opatrného pozorování přinesli Danilovi oblečení, které zřejmě původně patřilo Nielsonovi, a provedli rychlé úpravy, aby švy a lemy seděly na jeho mnohem větší postavě. Podali mu vývar, který kvůli bolesti v krku ani nemohl pořádně ochutnat, a nakonec mu Nielson a jedna ze služebných, o které už věděl, že se jmenuje Win, sdělili, že přes noc zůstane na gauči, protože v přízemí nejsou žádné ložnice a očividně není v dostatečně dobré kondici, aby dovedl vystoupat po schodech do patra.

Vyhovovalo mu to, protože tak zůstal blízko dveřím pro případ, že by musel uprchnout. Princezna k němu byla laskavá, možná až příliš, ale její personál se k němu choval daleko ostražitěji.

Vážil si jich za to.

V bouři přišel o loď. Vzpomínka na ztroskotání jej zastihla nepřipraveného, byla divoká a neúprosná. Byl už tak blízko… zatím ale nemohl svoji misi považovat za úplný neúspěch, protože byl naživu a ocitl se tam, kam mířil. Musel se teď ale spolehnout sám na sebe.

Nesměl dopustit, aby si někdo domyslel, jaký je jeho cíl. Smířil se už s tím, že bude muset trochu zesílit, než bude moci udělat to, kvůli čemu sem připlul. Necítil se už vyčerpaný, ale zranění ho rozhodně zpomalila. Tušil, že to tak zůstane ještě několik dní.

Unést princeznu z hradu by bylo celkem snadné. Její personál se skládal z jednoho postaršího muže a dvou žen. Nikdo z nich by pro něj nebyl rovnocenným soupeřem, dokonce ani ve chvíli, kdy byl oslabený zraněními. Kvůli své laskavosti a bezelstnosti byla Elsebet dokonalým cílem. Nebyly to asi vlastnosti vhodné pro dokonalou královnu, to byl ale problém jeho bratra, ne jeho.

Skutečný problém tak představovalo především to, jak dostat další loď do zátoky a pak zase bezpečně na volné moře. Byl jediný, kdo měl dost odvahy sem plout. Nevěděl o nikom z bratrových lidí, kdo by dovedl v zátoce bezpečně zakotvit, aniž by ho potkal stejný nebo ještě horší osud než jeho.

Když byl tedy v pokoji konečně sám, odhrnul deku s myšlenou, že lenošením se k ničemu nedobere. Ztuhly by mu svaly a bolest by pak ještě zesílila. Potřeboval pohyb, aby zůstal čilý. Než se ale stačil postavit na nohy, vtrhla do místnosti jako velká voda princezna.

Převlékla se. Její nové šaty byly stejně nevýrazné a praktické jako ty předchozí a dávaly jen tušit obrysy její postavy, která by v hedvábí a ozdobená šperky bezpochyby vypadala nádherně. Možná byla příliš útlocitná, aby byla pro Gintaras dobrou královnou, ale to jí rozhodně neubíralo na důstojnosti. Se služebnictvem očividně vycházela a nestranila se ani péče o nečekaného hosta. Něco takového by mělo být hluboko pod její úroveň.

Všiml si, že si upravila i vlasy. Spadaly jí teď po zádech jako vlnitá zlatá hříva. Nepochyboval, že jsou tak hedvábně měkké, jak vypadají. Její tmavě modré oči byly plné tepla. Znovu jej napadlo přirovnání

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Muž, který přišel z moře**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.